Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 13 Leden 2015 22:37

Folkrocková skupina se vrací, měla skoro 20 let pauzu. V Metropolu zahrála i nové písně, které jsou přímočařejší *„Prý je to rekord, dát se znovu dohromady po osmnácti letech, je to tak? Jsme rekordní?* " dožadoval se odpovědi kapelník Spolektivu Jaroslav Hnízdil, když jsem s ním dělal po koncertě v šatně krátký rozhovor. Možná, že ano, ale síla téhle kapely je jinde než v rekordech. Pokud jsem to naplno netušil, když jsem se dozvěděl, že se chystají oslavit 20 let od křtu svého jediného alba, tak jsem měl určitě jasno během uprostřed vyprodaného sálu, přivedeného do varu.

Spolektiv během své „první existence" vlastně nebyl za hvězdu, spíš za převeliký příslib, takže mu – naštěstí – nehrozil nápad, že by se vydal na pódium jen tak jednoduše zabrnkat začátky dávných hitů, protože pak už si je vděční posluchači dozpívají sami. Jistě i proto, že takových „táborákových" songů věru mnoho nemá. Ne, kapela prostě poctivě pokračovala tam, kde téměř před 20 lety skončila – a to je něco, co je možná trochu „rekord". Z původního šestičlenného složení pokračují čtyři z nich (Jaroslav Hnízdil, Martin Jančura, Renata Švecová a Antonín Vidlák), houslista Lukáš Holec bude zřejmě s kapelou alespoň občas hostovat, tak jako na sobotním koncertě v Domě kultury Metropol. Baskytaristé si tentokrát zahráli oba: původní (Zdeněk Zajíček) i současný (Jiří Regásek).

Dojemné ovace

Písničky, které jsme znali z desky nebo jiných záznamových zdrojů, kapela neošidila ani o tón. Zazněly například
Milosrdné sestry
,
Blues o dvou
,
A ticho v sobě
,
Pocta Ludvíku Součkovi
,
Housle a protiklady
,
Kain a Ábel
,
Komár
. Původní zařazení kapely pod folkrock považuji – slyšeno dnešníma ušima – za úsměvné. Ve skutečnosti jsme v sobotu večer slyšeli jakýsi art-folk, hudbu téměř zcela akustickou, velmi osobitou, nesvázanou s jasně zřetelnými vzory. Slyšeli jsme vlivy jazzu, popu, latiny a zejména vážné hudby přetavené do vlastní originální tvorby. Nevšední harmonie zajišťovaly, že si rozhodně nemůžeme být nikdy jisti, jak bude písnička pokračovat; přitom nešlo o samoúčelné naschvály. Promyšlené a pochoutkové aranže se hodně opíraly o využití perkusí - od nejrůznějších cinkátek a štěrchátek po dvě conga – na které hrál ten, kdo zrovna nedržel svůj hlavní nástroj.

Nezvyklý je už jen pódiový posaz Spolektivu: oba kytaristé (Hnízdil a Jančura) hrající většinou klasickým způsobem na španělky s nylonovými strunami sedí vpředu na židlích, vzadu za nimi

zpívá příjemným mezzosopránem Renata Švecová. Mimořádným instrumentalistou je Antonín Vidlák, který střídal tři různé saxofony, klarinet, basklarinet, flétnu zobcovou i irskou a dechový syntezátor; na všechny nástroje hrál virtuózně. To podstatné v projevu kapely byla ale zařezávající souhra a taky velký drajv, který bránil tomu, aby se komplikovaná muzika jevila přece jen poněkud introvertně, jako tomu dejme tomu může být z desky, bez živého kontaktu. Nové písničky (
Lezeš mi na nervy
,
Slzy
,
Doteky
...) jsou přímočařejší, mohou lehce připomínat dávný Nerez, ale hlavně dokládají, že Spolektiv myslí na své posluchače a nehodlá se propadat jen do dumek – stejně jako to dokládá hudební šprým
Adamita reggae
nebo převlek části kapely za Ferdy Mravence během jiné ptákoviny. Zjevné bylo, jak chce Spolektiv dělat radost divákům i sobě: publikum našlo po přestávce pod židlemi dárek – fotku kapely a s kapelou si postupně zahrálo pět potomků muzikantů v teenagerovském věku. Vyvrcholení koncertu s čtyřmi přídavky a standing ovation bylo dojemné.

Až jsem měl mírně tísnivý pocit, že ta velkolepá sláva přece musí být neopakovatelná, že teď už bude jen nějaké loučení kapely, třeba zase na 18 let... „V
žádném případě, moc se těšíme na všechna hraní i na natáčení nové desky, opravdu si to užíváme,
" ujistil mě Jarda Hnízdil. To je dobrá zpráva pro všechny, kdo mají rádi kvalitní, neodbytou hudbu.

Spolektiv - koncert k 20. výročí křtu alba ***...a ticho v sobě***,
22. listopad 2014, České Budějovice, Malá scéna DK Metropol
Vyšlo v Českobudějovickém deníku, 26. listopadu 2014.